

НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ БИЗНЕС
NATIONAL ASSOCIATION OF THE BULGARIAN BUSINESS

Председател на Управителния съвет

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ДО
Г-Н ЕВГЕНИ ТАНЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г. № 8 / КР. 4 / 2012 г.
Дата 1.08.2012 г.

ОТ
НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ НА
БЪЛГАРСКИЯ БИЗНЕС, БИК 176208453,
Регистрирано с решение по ф.д.№211/2008г. на
ВОС и вписано в регистъра за юридически лица
с нестопанска цел, със седалище:
Гр.Варна 9000, ул.Преслав 46, ет.3, www.nabb.biz
Представявано от СВЕТЛОЗАР АНАСТАСОВ
НИКОЛОВ

Относно:
предоставяне на писмено становище въз основа
на писмо №8/6.07.2012г. по к.д.4/2012г. от
Конституционния съд

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

С определение от 4 юли 2012г., Конституционния съд на Република България конституира като заинтересована страна Национална асоциация на българския бизнес по конституционно дело №4 от 2012г., образувано по искане на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл.417, т.2 от Гражданско-процесуалния кодекс /ГПК/ /обн., ДВ, бл.59/2007г., последно изм., ДВ, бр.45/2012г./поради противоречие с чл.19, ал.2 от Конституцията на Република България.

НАЦИОНАЛНАТА АСОЦИАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ БИЗНЕС многократно е изразявала становището си за отмяна на привилегиите на банките в чл.417, т.2 от ГПК, като е сезирала всички държавни институции в България. С наша жалба беше сезиран Омбудсмана на 11 юли 2011г., но нашето мнение е, че искането на омбудсмана е основателно само в частта си „И БАНКИТЕ”, за които няма основание за законодателно изключение от конституционния принцип за създаване и гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност, поради следните съображения и аргументи:

1. Разпоредбата на чл.417, т.2 от ГПК осигурява възможност на държавните учреждения, общините и банките, да събират вземанията си при отнемане на правото на длъжника на съдебно дело при прилагане на принципите на сътезателното начало чл.8 от ГПК, равенството на страните чл.9 от ГПК, установяване на истината чл.10 от ГПК. Идеята на заповедното производство изхожда от факта, че материалното право е безспорно, но длъжникът, без да го оспорва и по една или друга причина не изпълнява задължението си. Когато има спор за материалното право, пътят за защита е исковия процес.

Чл.417, т.2 от ГПК е част от правната уредба на Заповедното производство, съдържаща се в Глава 37 от ГПК. Заповедното производство има за предмет издаването на изпълнително

Да се
приключи
всички
2. VIII-2012

основание, когато вземането не се оспорва от длъжника и се разделя на две различни производства: общо чл.410 от ГПК и специално чл.418 ГПК във връзка с чл.417 ГПК. Разликата между двете производства, е че при общото издадената заповед за изпълнение се обезсилва след подаване на възражение от длъжника, а при специалното издадената заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист не се обезсилват и не се спират след подаване на възражение от длъжника.

При наличие на привилегиата на банките, само въз основа на извлечение от счетоводна книга да получават изпълнителен лист, длъжника няма възможност да защити своите права:

1. При заповедното производство, на основание чл.417 връзка с чл.418, ал.1 ГПК се издава заповед за незабавно изпълнение, която се връчва на длъжника заедно с покана за доброволно изпълнение/ПДИ/. На основание чл.414 ГПК длъжника може да върази срещу заповедта за незабавно изпълнение в двуседмичен срок от връчването му или на основание чл.419 ГПК да обжалва разпоредбата, с което се уважава молбата за незабавно изпълнение в двуседмичен срок от връчването на заповедта.

Частното съдебно изпълнение /ЧСИ/ е предпочитана форма за осъществяване на принудителното изпълнение и поради законодателни празноти в института на връчванията частите съдебни изпълнители много често не връчват поканите за доброволно изпълнение, с което длъжника се лишава от възможността да оспори задължението, даже при наличие на доказателства. Чрез нередовно връчване на поканата се лишава длъжника от възможност за защита, като оспори основата на изпълнителното производство - съществува ли притезание в полза на вискателя срещу длъжника, или не съществува такова притезание.

Практиката на ЧСИ е да изпращат ПДИ, като не следят за връчването ѝ на длъжника. Предвид това, че ЧСИ представляват едни частни лица, които изпълняват държавно-властнически функции по принудително изпълнение те самостоятелно наемат целия си необходим персонал. В собствения си офис имат пълен контрол върху всичко и техните служители са им пряко подчинени. По този начин служителите по призоваване изпълняват преките нареждания на ЧСИ и тези действия на служителя при връчванията се приемат за достоверни. При евентуални проверки, ЧСИ е напълно неконтролируем от контролните органи, защото има пълен контрол върху целия процес на изпълнителното производство и при необходимост може да нареди на служителя си да поправи книгата по връчванията.

2. След издаване на заповед за незабавно изпълнение, следва нейното връчване от ЧСИ на длъжника на основание чл.418, ал.5 ГПК. Длъжника може да подаде възражение срещу заповедта на основание чл.414 ГПК. След подаването на възражението, районния съд изисква от длъжника доказателства за датата на получаване на поканата за доброволно изпълнение или ще отхвърли възражението. Поради това, че на ПДИ, която остава за длъжника, няма удостоверяване на датата на получаване, той трябва да отива при ЧСИ за да иска заверено копие с което да удостовери пред съда датата на получаване. Редовна практика е ЧСИ да се укрива и да бави длъжника, така че той да не може в указания срок да представи доказателство за датата на връчване. Утвърдения образец на поканата за доброволно изпълнение Приложение 21, чл3, т.1 Наредба №7 за утвърждаване на образците на книга, свързани с връчването по ГПК, няма място, на което служителя по призоваване да може да попълни датата на връчване.

3. На основание чл.415 ал.1 ГПК след подадено възражение в срок, може да бъде предявен иск за съществуване на вземането от вискателя на основание чл.422 ГПК. При стартирането на исковия съдебен процес, при който в принципа на състезателното начало, равенството на страните и установяване на истината длъжника може да защити своите права и да представи необходимите доказателства, банката е пристъпила към образуване на изпълнително дело, при което се обявява обезпечението и цялото му имущество на публична продажба. Предвид това, че подаденото възражение не спира принудителното изпълнение въпреки, че вземането е спорно, се получава така, че банката е в привилегировано положение, което води до ограничаване правата за защита на длъжника. При настъпило принудително изпълнение, при наличие на спорно вземане, дейността на търговското дружество на длъжника се блокира от съдебното изпълнение.

4. Съдът не спира принудителното изпълнение до завършване на исковото производство, даже и при кредити, които са напълно обезпечени. Разпоредбата на чл.420, ал.1 от ГПК даже изисква представяне на надлежно обезпечение за кредитора пред съд по реда на чл.180 и 181 от ЗЗД.

5. Липсата на прозрачност и пряк оперативен контрол върху дейността на частните съдебни изпълнители създава големи проблеми на принудителното изпълнение на българските граждани и фирми, които понасят огромни загуби. По този начин дадената привилегия на банките по чл.417, т.2 от ГПК, при наличие на спорно вземане, с текущ исков процес, създава неравнопоставеност при всички частни субекти пред закона.

Контролните органи и неговите възможности са:

ОКРЪЖЕН СЪД

Окръжният съд се явава в качеството си на контролно-отменителна инстанция и в повечето случаи жалбите се разглеждат от младши съдии. Решенията му не подлежат на обжалване.

В чл.435 от ГПК изчерпателно са изброени действията на ЧСИ, които могат да бъдат обжалвани пред окръжния съд. Всъщност, нито едно от съществените действия на ЧСИ не могат да бъдат обжалвани, дори и да са незаконосъобразни – незаконосъобразно насочване на принудително изпълнение, ненадлежно връчване на покана за доброволно изпълнение, ненадлежно уведомяване на длъжник или ипотекарен кредитор за извършване на опис и продажба, ненадлежно извършен опис, силно занижена оценка на недвижим имот, незаконосъобразно изготвено обявление, ненадлежно обявяване на проданта, назначаване на трето лице за управление на имот. Законът прави изключение, като допуска обжалване само на постановлението за глоба, насочването на изпълнение върху имущество, което смята за несеквестрируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението и обжалване на постановлението за възлагане поради това, че наддаването при публичната продажба не е извършено надлежно или имуществото не е възложено по най-високата предложена цена.

Чрез ограничаването възможността за обжалване се нарушават правата на длъжника за справедлив процес и контролът на съда върху действията на едни частни лица, които извършват държавна функция, засягаща имуществото на гражданите, се лимитира до минимум. В нито една европейска страна няма дадени такива правомощия върху частните съдебни изпълнители.

Инспекторат към Министерство на правосъдието

Централния служебен контрол върху дейността на ЧСИ се осъществява от Инспекторатът в Министерството на правосъдието. До този момент не сме запознати с реален резултат и действие по контрола над незаконосъобразните действия на ЧСИ.

Камара на частните съдебни изпълнители

Камарата на ЧСИ е декларирала следната цел – утвърждаване на ефективна и качествена система на частно съдебно изпълнение в Република България в интерес на гражданите, обществото и държавата, система на висок професионализъм, морал и законност.

За съжаление, реалната дейност на камарата е насочена в прикриване на незаконосъобразните принудителни изпълнения и по никакъв начин не съдейства за утвърждаване на професията. Тя се превърна в организация, която защитава интересите на ЧСИ с всички възможни средства, като лично се облагодателстват около 40 ЧСИ от цялата страна, които имат многократно повече дела от своите колеги и осъществяват най-голяма част от оборота на частното изпълнение. Почти всички жалби на гражданите срещу действията на ЧСИ приключват с констатация, че няма данни за образуване на дисциплинарно производство. При обажданията по телефона в камарата от длъжници, по никакъв начин не се съдейства с цел защита правата на гражданите.

Камарата, с всички възможни средства, защитава недопускането на промени в ГПК, с които да се въведе обжалване на оценката на недвижими имоти и начална цена при публичната продажба, в размер на „пазарната“. Организацията работи изцяло в интерес на 40 ЧСИ и банките и другите кредитни дружества. Банките са нейната целева група, която действа главно в тяхна полза.

През 2009г. в Камарата на ЧСИ са постъпили 282 жалби (за сравнение през предходната година броят им е 205). Големият брой жалби е нормално обстоятелство, предвид ограничените възможности за обжалване действията на съдебните изпълнители по ГПК. Съветът на КЧСИ е счел, че 14 от подадените жалби са основателни, а констатираните нарушения са повод за налагане на дисциплинарно наказание. Самоконтролът, оказван чрез проверки в канторите и разглеждане на жалби от страна на Съвета на Камарата, е безмислен и формален, което се доказва с броя на образуваните дисциплинарни производства и наложените наказания – от 2006г. до 2009г. са образувани 21 дисциплинарни производства. Наложените наказания от дисциплинарни състави са както следва: 9 глоби, в размер от 100 до 10 000 лв., едно наказание по чл.68, ал.1, т.4 – лишаване от правоспособност за срок от 8 месеца, по 3 дела не се налага наказание от дисциплинарния състав и по 2 дела има наложено наказание – порицание.

Уникално и безмислено по своето съдържание е дисциплинарното наказание – временно лишаване от правоспособност, което може да бъде наложено от дисциплинарната комисия на Камарата на ЧСИ. Този вид наказание е несъстоятелно, поради отговорността, която му е възложена от държавата. Наказанието при виновно неизпълнение на задълженията си по закона следва да бъде пожизнено лишаване от правоспособност.

2. Конституционният принцип за гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност визира отношенията между всички участници на пазара и по принцип не предполага обособяването на привилегировани групи субекти, освен ако това не е обосновано от наличието на по-висш обществен интерес. Считаме, че в настоящото производство следва да се изледва в дълбочина наличието на „по-висш обществен интерес“ в осъществяваната дейност от две групи, като първата включва държавните учреждения и общините, а втората включва банките.

Първа група

Държавните учреждения са субекти носители на властнически правомощия. В качеството си на юридически лица, които стопанисват и управляват държавната собственост/изключителна, публична и частна/, упражняват дейността си в обществен интерес.

Общините, в качеството си на юридически лица, стопанисват и управляват общинска собственост /публична и частна/ в обществен интерес.

Съгласно решение на КС №6 от 1997г. по к.д.№32 от 1996г. „правото на свободна стопанска инициатива няма абсолютен характер“, и може да бъде ограничено в случай на защита на по-висш обществен интерес. В този смисъл е решение на КС №15 от 2010 г. по к.д.№9 от 2010г., с което съдът установява, че чл.519, ал.1 и чл.520, ал.1 от ГПК не противоречат на Конституцията, въпреки че съответните разпоредби създават привилегировано положение на държавните учреждения и общините, като не допускат принудително изпълнение на парични вземания срещу тях. В този смисъл, принципът, изведен в разпоредбата на чл.19, ал.2 от Конституцията, може да бъде ограничен с оглед съображения за целесъобразност от по-висш порядък, както и наличието на потребност за постигане на обществено приоритетни и значими цели. Също така държавата може да ограничи конституционно закрепени права за защита на определен обществен интерес, като например опазване и защита здравето на гражданите съгласно чл.52, ал.3 от Конституцията.

Националната асоциация на българския бизнес има данни, че държавните учреждения и общините не прилагат дадената им възможност по чл.417, т.2 от ГПК освен при изключителни случаи. В огромната си част те използват исковото производство за доказване на своето вземане.

На основание горното, считаме, че чл.417, т.2 от ГПК в частта си „държавните учреждения и общините“ има основание за законодателно изключение от конституционния принцип за създаване и гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност.

Втората група

Банките са частни търговски дружества, които извършват публично привличане на влогове, предоставят кредити за своя сметка и на собствен риск, участват в националната платежна система организирана от Централната банка и други търговски сделки съгласно чл.2, ал.2 от Закона за кредитните институции.

Търговските банки в качеството си на частни акционерни дружества осъществяват своята стопанска дейност с цел реализиране на печалба. Банките са един от елементите на финансовата система на Република България. Другите елементи са домакинствата/физическите лица/, предприятията/юридически лица с частен капитал, държавен, общински/, държавните учреждения, общините.

През периода от 2005г. до юли 2008г. банките предприеха политика на масово отпускане на кредити на граждани и търговски дружества, в резултат на което процента на задължнялостта им застраши финансовата система на страната. Въпреки рестрикциите на БНБ за ограничаване темпа на ръст на кредитирането през 2007г., банките чрез продажба на вземанията си на паралелни търговски дружества, създаването на свързани с тях търговски дружества продължиха кредитирането с много високи лихви.

След септември 2008г. банките предприеха политика на силно ограничаване на кредитирането, с което се започна процеса на декапитализирането на финансовата ни система. В този процес банките започнаха едностранно вдигане на лихвения процент по кредитите, предсрочно прекратяване на овърдрафтите на търговските дружества, поставяне на условия за допълнително гарантиране на кредитите чрез подписване на нови записи на заповеди, допълнително поръчителство и обезпечение с движимо и недвижимо имущество.

Поради дадените им привилегии по закон и в частност чл.417, т.2 от ГПК, банките дълго време отказваха предоговарянето на кредитите при клиенти, които започваха да изпитват затруднение поради поредното им едностранно увеличение на лихвения процент, в резултат на което начисляваха изключително изгодните им за тях наказателни лихви, които при някои банки достигат размерите от 50 до 180%. Така се задлъжнялостта на кредитополучателите се увеличи рязко.

С тази политика банките започнаха да нанасят силно разрушително действие върху изградената икономика, спряха инвестиционния процес и загубиха общественото доверие в тяхната стопанска дейност.

През 2012г. финансовата ни система в частта домакинства, предприятия, държавни учреждения и общини е в процес на все по-голяма свръх задлъжнялост, докато банките през периода 2008г.-2012г. изнесоха целия финансов ресурс към банките-майки в чужбина, с което декапитализираха българската икономика.

Към момента малките и средните предприятие не желаят да вземат кредити от банките, поради липса на обществен доверие в тях, независимо от първоначалния лихвен процент, който предлагат, поради опасността от едностранната му промяна в по-късен етап.

В резултат на тази политика банките предприеха действия за привличане на депозити чрез силна реклама на високи лихвени проценти и привлякоха огромни ресурси, като основна част от тях са чуждестранни капитали, които бяха оставени на депозит поради изключително високата доходност, която им се беше предлагала. По този начин банките предприеха политика и на собственото си декапитализиране, поради това, че разликата между цената на кредита и депозита беше изключително близка, а в повечето случаи даже и отрицателна.

Публичното привличане на влогове е дейност, която може да бъде извършвана само от търговските дружества – банки и предвид това тяхната дейност се регулира от Българска народна банка. Поради това, законодателството има редица гаранции за вложителите при евентуален фалит на банка и не може да бъде достатъчно основание за наличието на по-висш обществен интерес.

Поради тази политика на банките, търговските дружества се декапитализираха, липсваше им възможност за кредитиране на реален лихвен процент в рамките на 4%, спряха инвестиционната си дейност, започнаха масово съкращаване на персонал в резултат на което спадна потреблението и се започна процес на постоянно увеличаване на броя на фалитите сред малките и средни предприятия. Това доведе и до постоянно увеличаване на дела на лошите кредити и сред физическите лица.

Именно поради наличието на множество привилегии в полза на банките и липсата на законодателна възможност за защита на клиентите на банкови услуги, доверието на обществеността в този вид банков „лихварски” бизнес се е сринало до нула. Банките работят единствено и само в частна полза и управлението им е водено единствено с цел реализиране на все по-голяма печалба при коркото се може по кратки срокове, независимо от вредите, които се нанасят на обществото. В тяхната дейност липсва, каквато и да било социално – обществена отговорност и дадената привилегия им позволява още повече да се възползват, като ограничават интересите на своите клиенти чрез поставяне на неизгодни условия за тях.

Считаме, че от изключителен проблем за бъдещето на страната ни са увеличаващите се ежедневни фалити в областта на малките и средни предприятия, поради унищожителната дейност на банките. Фалита на банка, която не е управлявана правилно, като е отпускала кредити и инвестирала в губещи дейности, като е давала по-големи депозити отколкото може да се позволи, която е загубила доверието на своите клиенти, по никакъв начин не застрашава икономиката на страната.

Всеки един търговски субект, носи собствена отговорност за неправилното управление на своята дейност и защитата на една или друга частна дейност чрез създаване на законодателна привилегия е нарушение на основния конституционен принцип за създаване и гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност.

При отпадане на привилегията на банките за пристъпване на към моментално принудително изпълнение, те ще поемат отговорността да се отнасят с клиентите си, като към равнопоставен партньор, като му предлагат реални и постижими възможности за предоговаряне на договорите за кредит. Само отпадането на тази привилегия и поставянето им в равнопоставено положение, ще бъде естествен стимул да подобрят своята

стопанска политика при отпускане и предоговаряне на кредитите, така че да се запази интереса и на кредитополучателите.

Националната асоциация на българския бизнес има дани, че банките при събиране на своите вземания използват единствено и само дадената им привилегия съгласно чл.417, т.2 от ГПК за пристъпване към принудителна разпродажба на безценица на имуществото на длъжника.

3. По наша жалба образуваната преписка №11/2011г. в Комисията за защита от дискриминация, състав на комисията обяви за решаване на преписката през месец ноември 2011г., но към днешна дата, тя беше прекратена поради изчакване на произнасянето на Конституционния съд. По тази преписка, ние искахме КЗД да излезе с предложение за отпадане на чл.417, т.2 от ГПК в частта си „и банките”. По преписката бяха ответни страни - Министър на правосъдието, Министър на Икономиката, енергетиката и туризма, Министерски съвет, а заинтересувани страни - БНБ, Изпълнителна агенция за насърчаване на малките и средните предприятия, Асоциация на банките в България, Българска стопанска камара, Българска търговско-промишлена палата, Асоциация на индустриалния капитал в България, Съюз за стопанска инициатива, Български съюз на частните предприемачи „Възраждане”, Съюз на малките и средните предприятия. Във връзка с настоящото конституционно дело, ви предлагаме събраните доказателства да бъдат изискани от КЗД и да приложите по к.д.№4/2012г.

В това производство беше установено по безспорен начин, че на 13 юни 2007 г. в заседание на правната комисия към Народното събрание, съгласно протокол №23, съвместно с членовете на работната група по ГПК присъства и участва Асоциацията на търговските банки с представители Галина Маркова и Диана Анонова. Видно от протокола, добавката „и банките” е направена от самите тях, независимо от становището на няколко юриста, че те са частно-правни субекти и не следва да получават привилегия, като на държавата./Борислав Белазелков: „Единственото съображение поради което не сме включили банките, това е, че те са частно правни субекти. Ако народните представители решат, че в държава и общини могат да попаднат и частно правни субекти, каквито са банките, може. Но попадне ли едни частно правен субект, списъкът ще започнекато бързите производства. Така че преценете. Няма пречка да бъдат включени, но отваряте врата за един частно правен субект.”/

4. Разпоредбата на чл.417, т.2 от ГПК дава привилегирана възможност не за бързо събиране на вземанията, а за предварително събиране на вземанията на банките. Тоест банките, като частно правни субекти, имат по-големи привилегии при събирането на своите вземания, отколкото всички други частно правни субекти. Така при условия на все по-голяма задлъжнялост на домакинствата, фирмите, държавните учреждения и общините, ако една фирма има вземания към общината и в същото време дължи на банката, то банката с дадените ѝ привилегии по закон има право на предварително изпълнение, с което се постига облагодетелстване само на една сфера на икономиката – банките.

Не може да бъде прието, че банките имат огромно влияние в полза на обществото и поради това трябва да се ползват от тази привилегия в техния частен бизнес, който реализира огромни свръхпечалби за сметка на все повече фалиращите фирми.

5. При отпадане на разпоредбата в частта „и банките”, банките ще бъдат принудени да се отнесат отговорно спрямо своите клиенти, като предприемат политика на запазване на техния бизнес и предоставяне на условие, чрез които да могат да възстановят бизнеса на клиентите си. Предварителното изпълнение им дава възможност да не се съобразяват с интересите на клиентите си, като безотговорно пристъпват към предсрочно прекратяване на договорите и принудителна разпродажба на имуществото му.

6. Банките в страната не се нуждат от манипулиране на „Либор” за да увеличат печалбите си, защото в България, те едностранно променят по вече сключени договори за кредит лихвения процент, с което водят своите клиенти до сигурна невъзможност за редовно погасяване на вноските по кредита. По този начин, чрез предоставената им законодателна

възможност за пристъпване към предварително принудително изпълнение, се разпродва цялото имущество на длъжника на безценница.

7. Не е достатъчно основание за създаване на такава привилегия, основанието че единствено банките извършват влогово-кредитни сделки. Вложенията на кредитополучателите се гарантират от гаранционен фонд, и не трябва да се допуска облагодетелстване на един сектор на икономиката – банковия сектор, за сметка на всички останали сектори на икономиката.

8. Чл.417, т.2 от ГПК не защитава вложителите в банките и не създава стабилност в банковата система, а напротив нарушава Конституцията и създава привилегировано положение на едни частно правен субект, за сметка на всички останали участници в стопанската сфера. Длъжника има законодателна възможност да сключи споразумение с банката, като признае вземането, с което половината от съдебните такси ще бъдат възстановени.

Не може да се допуска отнемане на правото на защита на длъжника при установяване на изискуемостта и размера на вземането на банката, за сметка на това, че ще бъде налице значително забавяне на събирането на вземанията по кредити, натрупване на допълнителни лихви за забава на длъжника по време на съдебния процес, съдебни такси и разноски.

В заключение, нашето мнение е, че искането на омбудсмана е основателно само в частта си „И БАНКИТЕ”, за които няма основание за законодателно изключение от конституционния принцип за създаване и гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Считаме, че с оглед на гореизложеното следва да обявите за противоконституционна разпоредбата на чл.417, т.2 от ГПК в частта си „И БАНКИТЕ”, поради противоречие с чл.19, ал.2 от Конституцията на Република България по смисъла на чл.56 от Конституцията.

С уважение:

Светлозар Николов
Председател на УС
НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ БИЗНЕС